

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 33, 2014

Nummer 33, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2970](#) 14-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2975](#) 14-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2962](#) 14-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2961](#) 14-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2972](#) 14-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2960](#) 14-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2969](#) 14-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2974](#) 14-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2973](#) 14-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2958](#) 14-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2959](#) 14-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2966](#) 14-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2971](#) 14-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2967](#) 14-10-2014

RECHTSPRAAK

De strafvermindering wegens overschrijding van de redelijke termijn in cassatie wordt toegepast in de samenhangende strafzaak.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Tot cassatie behoeft dit echter niet te leiden. Ook in de met deze ontnemingszaak samenhangende strafzaak, welke in cassatie aanhangig is onder nr. 13/03703, is de redelijke termijn in de cassatiefase overschreden. De compensatie tot welke de overschrijding van de redelijke termijn moet leiden, kan worden toegepast in de hoofdzaak.

Gelet hierop is er geen aanleiding om in de onderhavige zaak aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2970

Zaaknummer: 12/02857

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

De vraag of het de feitenrechter gelet op artikel 314 lid 2 Sv na wijziging van de tenlastelegging is toegestaan het onderzoek van de zaak zonder toestemming van de verdachte of diens uitdrukkelijk gemachtigd raadsman aanstonds voort te zetten op de in artikel 314 lid 1 tweede volzin Sv genoemde grond, moet ontkennend worden beantwoord.

Het middel klaagt dat het hof na toewijzing van de vordering wijziging tenlastelegging het onderzoek in strijd met artikel 314 lid 2 Sv aanstonds zonder toestemming van de uitdrukkelijk gemachtigde raadsvrouw heeft voortgezet.

Het middel stelt de vraag aan de orde of het de feitenrechter gelet op artikel 314 lid 2 Sv na wijziging van de tenlastelegging is toegestaan het onderzoek van de zaak zonder toestemming van de verdachte of diens uitdrukkelijk gemachtigd raadsman aanstonds voort te zetten op de in artikel 314 lid 1 tweede volzin Sv genoemde grond.

Gelet op de tekst van de wet moet worden aangenomen dat artikel 314 lid 1 Sv slechts betrekking heeft op de behandeling van de zaak bij verstek, terwijl artikel 314 lid 2 Sv ziet op de behandeling van de zaak op tegenspraak, met het gevolg dat de in artikel 314 lid 1 tweede volzin Sv omschreven maatstaf voor de te nemen beslissing niet van toepassing is bij een op grond van het tweede lid te nemen beslissing. Een andersluidende uitleg van de betrokken artikelleden valt niet te verenigen met de in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.3, 3.4 en 3.6 genoemde wetsgeschiedenis. In het bijzonder valt daaruit af te leiden dat een voorstel tot wijziging van artikel 314 lid 2 Sv, zodat het zou komen te luiden: '2. De rechtbank schorst het onderzoek, tenzij zij van oordeel is dat de verdachte door voortzetting van het onderzoek, redelijkerwijs niet in zijn verdediging kan worden geschaad', na een daartoe strekkend amendement van leden van de Tweede Kamer is ingetrokken. Bij de behandeling van een zaak op tegenspraak zal het onderzoek dus slechts aanstonds kunnen worden voortgezet indien de verdachte of zijn uitdrukkelijk gemachtigd raadsman daartoe toestemming heeft gegeven.

In dit geval is sprake van een behandeling van de zaak op tegenspraak. De raadvrouw heeft geen toestemming als hiervoor bedoeld gegeven en om aanhouding van de zaak verzocht. Het oordeel van het hof dat het onderzoek niettemin aanstonds kan worden voortgezet op de grond dat de verdachte door het achterwege laten van een kennisgeving van de wijziging redelijkerwijze niet in zijn verdediging wordt geschaad, is derhalve onjuist. De onder 2.5 geformuleerde vraag moet dan ook ontkennend worden beantwoord.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2966

Zaaknummer: 12/05304

Wetsartikelen: 314 Sv

RECHTSPRAAK

De bij de aanvraag tot herziening overgelegde verklaring wekt niet een ernstig vermoeden als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

In de aanvraag wordt aangevoerd dat het hof ten aanzien van het onder 1 tenlastegelegde (medeplegen van moord), begaan op enig tijdstip in de periode van 25 juni 2006 tot en met 10 augustus 2006, tot een ander oordeel zou zijn gekomen dan een bewezenverklaring en de aanvrager daarvan zou hebben vrijgesproken, indien het hof bekend zou zijn geweest met de bij de aanvraag gevoegde verklaring van [betrokkene].

Vooropgesteld dient te worden dat een aanvrager bij zijn aanvraag tot herziening aannemelijk moet maken dat en waarom getuigen op een hem belastende verklaring terugkomen. De door [betrokkene] opgegeven reden – te weten: ‘gewetenswroeging’ – voor het terugkomen op zijn eerder afgelegde verklaring, zoals die voor het bewijs van het onder 1 tenlastegelegde is gebezigd, levert echter onvoldoende grond op om aan te nemen dat deze – zeer gedetailleerde – verklaring onjuist is aangezien die enkele reden onvoldoende ondersteund en aannemelijk is. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het hof de verklaring van [betrokkene], die op de meeste punten overeenkomt met het overigens door het hof gebezigde bewijsmateriaal, uitvoerig heeft getoetst op betrouwbaarheid aan de hand van verklaringen van anderen en van resultaten van technisch onderzoek. De bij de aanvraag overgelegde verklaring wekt derhalve niet een ernstig vermoeden als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2961

Zaaknummer: 14/02557

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

De strafvermindering wegens overschrijding van de redelijke termijn in cassatie wordt toegepast in de samenhangende strafzaak.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Tot cassatie behoeft dit echter niet te leiden. Ook in de met deze ontnemingszaak samenhangende strafzaak, welke in cassatie aanhangig is onder nr. 13/03703, is de redelijke termijn in de cassatiefase overschreden. De compensatie tot welke de overschrijding van de redelijke termijn moet leiden, kan worden toegepast in de hoofdzaak.

Gelet hierop is er geen aanleiding om in de onderhavige zaak aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2975

Zaaknummer: 12/02859

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Anders dan het hof heeft overwogen, bieden de feiten waarvan het hof bij de bewijsvoering is uitgegaan, onvoldoende grond voor het oordeel dat de verdachte zich, zoals is bewezenverklaard, schuldig heeft gemaakt aan het tezamen en in vereniging met een ander opzettelijk ‘telen’ van hennepplanten.

Advocaat-generaal A.J. Machielse heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, tot vermindering daarvan en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Het middel klaagt dat het bewezenverklaarde ‘medeplegen’ ontoereikend is gemotiveerd.

Anders dan het hof heeft overwogen, bieden de – uit de bewijsmiddelen volgende – feiten waarvan het hof bij de bewijsvoering is uitgegaan, onvoldoende grond voor het oordeel dat de verdachte zich, zoals is bewezenverklaard, schuldig heeft gemaakt aan het tezamen en in vereniging met een ander opzettelijk ‘telen’ van hennepplanten. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug het Gerechtshof ’s-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2967

Zaaknummer: 13/00230

Wetsartikelen: 3 aanhef en onder B Ow, 11 Ow en 47 Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel dat de dood van het slachtoffer niet redelijkerwijs toe te rekenen is aan de gedragingen van de dader omdat ‘er een reële mogelijkheid bestaat dat het slachtoffer ook zou zijn overleden als de tenlastegelegde gedragingen van de verdachte waren uitgebleven’, is ontoereikend gemotiveerd.

Advocaat-generaal A.J. Machielse heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de dood van de in de bewezenverklaring bedoelde man, [slachtoffer], niet redelijkerwijs als gevolg van het handelen van de verdachte aan hem kan worden toegerekend.

Het hof heeft zijn oordeel dat de dood van het slachtoffer niet redelijkerwijs aan de gedragingen van de verdachte kan worden toegerekend doen steunen op zijn ‘conclusie (...) dat er een reële mogelijkheid bestaat dat het slachtoffer ook zou zijn overleden als de tenlastegelegde gedragingen van de verdachte waren uitgebleven’, waarmee het hof kennelijk doelt op overlijden ten tijde van de tenlastegelegde gedragingen. Die conclusie is echter, gelet op de door het hof gedane vaststellingen, niet begrijpelijk. Het hof heeft zijn oordeel over de toerekening derhalve ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is gegrond. Dit leidt ertoe dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven wat betreft de vrijspraak van de tenlastegelegde – aan artikel 300 lid 3 Sr ontleende – strafverzwarende omstandigheid. Dit brengt mee dat ook ‘s hofs beslissingen ten aanzien van het tenlastegelegde – in artikel 300 lid 1 Sr strafbaar gestelde – gronddelict niet in stand kunnen blijven, omdat de rechter naar wie de zaak wordt teruggewezen, anders niet naar behoren (opnieuw) recht kan doen op het bestaande hoger beroep. Die rechter zal immers naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzitting moeten beraadslagen en beslissen over alle vragen van artikel 350 Sv, waaronder – in geval van bewezenverklaring – de vraag naar de kwalificatie van het bewezenverklaarde.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde zoals dit onder 2.1 is weergegeven en de

strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2959

Zaaknummer: 13/02536

Wetsartikelen: 300 Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat het voorhanden hebben van de geldbedragen witwassen oplevert is ontoereikend gemotiveerd, aangezien uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele voorhanden hebben van deze geldbedragen doordat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst ervan. De Hoge Raad spreekt de verdachte om doelmatigheidsredenen zelf vrij.

Het middel klaagt dat het hof zijn oordeel dat de bewezenverklaring met betrekking tot de in feit 1 genoemde voorwerpen witwassen oplevert, ontoereikend heeft gemotiveerd.

Uit de bewijsvoering van het hof vloeit rechtstreeks voort dat de geldbedragen onmiddellijk afkomstig waren uit door de verdachte zelf begane misdrijven.

Het hof heeft het onder 1 bewezenverklaarde gekwalificeerd als ‘medeplegen van het misdrijf: van het plegen van witwassen een gewoonte maken’. Voor zover het middel opkomt tegen deze oordelen met betrekking tot de in de bewezenverklaring genoemde drie personenauto’s en het geldbedrag van € 117.451,70 kan het middel niet tot cassatie leiden op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 25 en 26.

Het oordeel van het hof dat het voorhanden hebben van de geldbedragen van € 20.000 en € 6.000 witwassen oplevert is ontoereikend gemotiveerd, aangezien uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele voorhanden hebben van deze geldbedragen doordat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst ervan. Dat de genoemde geldbedragen, zoals uit de bewijsvoering kan worden afgeleid, zijn aangetroffen in het huis van de verdachte in de binnenzak van een jas in de hal van de woning respectievelijk onder een kastje op de overloop, brengt niet mee dat de verdachte de criminele herkomst ervan heeft getracht te verbergen of te verhullen. Het middel slaagt in zoverre.

De Hoge Raad zal om redenen van doelmatigheid de verdachte alsnog vrijspreken van deze onderdelen van de tenlastelegging. Voor vernietiging van de bestreden uitspraak deswege en terugwijzing of verwijzing van de zaak voor een nieuwe behandeling bestaat onvoldoende grond, aangezien door zo een partiële vernietiging de aard en de ernst van het bewezenverklaarde in zijn geheel beschouwd niet worden aangetast.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf voor de duur van acht maanden, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

Nu de Hoge Raad geen andere dan de onder 4 genoemde grond aanwezig oordeelt waarop de bestreden uitspraak ambtshalve zou behoren te worden vernietigd, brengt hetgeen hiervoor is overwogen mee dat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze zeven maanden en twee weken, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2973

Zaaknummer: 13/03707

Wetsartikelen: 42obis Sr, 42oter Sr en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Het hof heeft ontoereikend gemotiveerd dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het besluit de twee agenten van het leven te beroven en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling.

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring van feit 1 voor zover inhoudende dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd.

Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel ‘voorbedachte raad’ moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdsperiode tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de

bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hierboven bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963, *NJ* 2014/156).

Het oordeel van het hof dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het besluit de in de bewezenverklaring genoemde politieagenten van het leven te beroven en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, berust in de kern op de volgende overwegingen.

(i) Uit de verklaringen van de verdachte leidt het hof af dat de verdachte ervan is uitgegaan dat de persoon die het wapen bij hem had gezien, deze informatie zou doorgeven aan de politie en dat de verdachte zich op dat moment heeft gerealiseerd dat de politie mogelijk naar hem op zoek zou gaan. Dit betekent naar het oordeel van het hof dat de verdachte zich vanaf dat moment heeft kunnen beraden over een te nemen besluit in het geval hij door de politie zou worden aangesproken.

(ii) Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte, nadat hoofdagent [verbalisant 1] hem had gezegd dat hij hem wilde fouilleren, zich heeft omgedraaid, bij [verbalisant 1] vandaan is gelopen en zijn wapen heeft doorgeladen. Daaruit heeft het hof afgeleid dat de verdachte op dat moment het besluit heeft genomen in een confrontatie met de politie zijn wapen tegen de politieagenten te gebruiken.

(iii) Het hof heeft voorts vastgesteld dat de verdachte, toen [verbalisant 1] hem had aangeroepen dat hij moest terugkomen, zich heeft omgedraaid en een kogel heeft afgevuurd in de richting van [verbalisant 1]. Daaruit heeft het hof afgeleid dat de verdachte op dat moment het besluit heeft genomen om daadwerkelijk uitvoering te geven aan zijn voorgenomen plan om in een confrontatie met de politie het wapen te gebruiken.

(iv) De verdachte heeft uiteindelijk, zoals het hof ten slotte heeft vastgesteld, in de Sint Odulphusstraat nog zes kogels afgevuurd in de richting van [verbalisant 1] en een kogel in de richting van agent [verbalisant 2]. Naar het oordeel van het hof heeft de verdachte ook gedurende deze tijd zich nog kunnen beraden over het al dan niet verder uitvoering geven aan zijn voorgenomen plan.

Het kennelijke oordeel van het hof dat de gevolgtrekking dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het besluit genoemde politieagenten van het leven te beroven, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, mede kan worden gebaseerd op hetgeen onder (i) en (ii) is overwogen, is niet begrijpelijk. Het hof heeft immers weliswaar geoordeeld dat de verdachte vanaf het moment dat hij zich realiseerde dat de politie naar hem op zoek zou gaan, zich heeft kunnen beraden over 'een te nemen besluit in het geval hij door de politie zou worden aangesproken' zonder evenwel aan te geven wat dat besluit inhield of waarop het zich beraden was gericht. Dat laatste geldt ook voor zover het zich beraden uitmondde in het 'voorgenomen plan' waaraan de verdachte volgens het hof uitvoering heeft gegeven. Het hof heeft bovendien vastgesteld dat de verdachte, nadat hij door de politie was aangesproken, is weggelopen en eerst toen, dus na de confrontatie met de politie, het besluit heeft genomen het wapen tegen hen te gebruiken.

Het voorgaande in aanmerking genomen en gelet op hetgeen onder 2.3 is vooropgesteld met betrekking tot mogelijke contra-indicaties, heeft het hof ontoereikend gemotiveerd dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het besluit hoofdagent [verbalisant 1] en agent [verbalisant 2] van het leven te beroven en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2962

Zaaknummer: 13/04714

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat het voorhanden hebben van de geldbedragen witwassen oplevert is ontoereikend gemotiveerd, aangezien uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele voorhanden hebben van deze geldbedragen doordat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst ervan. De Hoge Raad spreekt de verdachte om doelmatigheidsredenen zelf vrij.

Het middel klaagt dat het hof zijn oordeel dat de bewezenverklaring met betrekking tot de in feit 1 genoemde voorwerpen witwassen oplevert, ontoereikend heeft gemotiveerd.

Uit de bewijsvoering van het hof vloeit rechtstreeks voort dat de geldbedragen onmiddellijk afkomstig waren uit door de verdachte zelf begane misdrijven.

Het hof heeft het onder 1 bewezenverklaarde gekwalificeerd als ‘medeplegen van het misdrijf: van het plegen van witwassen een gewoonte maken’. Voor zover het middel opkomt tegen deze oordelen met betrekking tot de in de bewezenverklaring genoemde drie personenauto’s en het geldbedrag van € 117.451,70 kan het middel niet tot cassatie leiden op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 25 en 26.

Het oordeel van het hof dat het voorhanden hebben van de geldbedragen van € 20.000 en € 6.000 witwassen oplevert is ontoereikend gemotiveerd, aangezien uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele voorhanden hebben van deze geldbedragen doordat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst ervan. Dat de genoemde geldbedragen, zoals uit de bewijsvoering kan worden afgeleid, zijn aangetroffen in het huis van de verdachte in de binnenzak van een jas in de hal van de woning respectievelijk onder een kastje op de overloop, brengt niet mee dat de verdachte de criminele herkomst ervan heeft getracht te verbergen of te verhullen. Het middel slaagt in zoverre.

De Hoge Raad zal om redenen van doelmatigheid de verdachte alsnog vrijspreken van deze onderdelen van de tenlastelegging. Voor vernietiging van de bestreden uitspraak deswege en terugwijzing of verwijzing van de zaak voor een nieuwe behandeling bestaat onvoldoende grond, aangezien door zo een partiële vernietiging de aard en de ernst van het bewezenverklaarde in zijn geheel beschouwd niet worden aangetast.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf voor de duur van acht maanden, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

Nu de Hoge Raad geen andere dan de onder 4 genoemde grond aanwezig oordeelt waarop de bestreden uitspraak ambtshalve zou behoren te worden vernietigd, brengt hetgeen hiervoor is overwogen mee dat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze zeven maanden en twee weken, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2971

Zaaknummer: 13/03703

Wetsartikelen: 42obis Sr, 42oter Sr en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de aangeefster na beëindiging van de behandelsessies niet meer aangemerkt kon worden ‘iemand die zich als patiënt of cliënt aan zijn hulp of zorg toevertrouwd’, zodat de seksuele handelingen die tussen beiden plaatsvonden niet kunnen worden aangeduid als ‘ontucht plegen’, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel klaagt dat aan de vrijspraak van het aan de verdachte tenlastegelegde een onjuiste rechtsopvatting ten grondslag ligt, althans dat het hof die beslissing onbegrijpelijk heeft gemotiveerd.

In de overwegingen van het hof ligt als zijn oordeel besloten dat na de beëindiging van de behandelsessies, tussen de aangeefster en de verdachte niet meer een zodanige relatie bestond dat de aangeefster kon worden aangemerkt als ‘iemand die zich als patiënt of cliënt aan zijn hulp of zorg heeft toevertrouwd’ als bedoeld in artikel 249 lid 2 aanhef onder 30 Sr, zodat de seksuele handelingen die tussen beiden plaatsvonden niet kunnen worden aangeduid als ‘ontucht plegen’ in de zin van genoemd artikel. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het is voorts, in aanmerking genomen dat het zozeer is verweven met waarderingen van feitelijke aard dat het in cassatie slechts in beperkte mate kan worden getoetst, niet onbegrijpelijk.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2958

Zaaknummer: 12/05852

Wetsartikelen: 249 Sr

RECHTSPRAAK

Gezien de feiten en omstandigheden is het oordeel van het hof dat niet sprake is van een noodweersituatie, niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer.

Het hof heeft blijkens de onder 2.3 sub 3 weergegeven, tot het bewijs gebezigde verklaring van de verdachte vastgesteld dat [betrokkene 2] op 7 oktober 2012 is 'aangevallen door een andere vrouw' en dat de verdachte hierop die vrouw 'met een vlakke hand tegen de brievenbussen gedrukt' heeft. Gelet op deze vaststelling alsmede in aanmerking genomen hetgeen door de verdediging ter onderbouwing van het beroep op noodweer is aangevoerd, is 's hofs oordeel dat niet sprake was van een noodweersituatie niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2960

Zaaknummer: 13/05406

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat het voorhanden hebben van de geldbedragen witwassen oplevert is ontoereikend gemotiveerd, aangezien uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele voorhanden hebben van deze geldbedragen doordat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst ervan. De Hoge Raad spreekt de verdachte om doelmatigheidsredenen zelf vrij.

Het middel klaagt dat het hof zijn oordeel dat de bewezenverklaring met betrekking tot de in feit 1 genoemde voorwerpen witwassen oplevert, ontoereikend heeft gemotiveerd.

Uit de bewijsvoering van het hof vloeit rechtstreeks voort dat de geldbedragen onmiddellijk afkomstig waren uit door de verdachte zelf begane misdrijven.

Het hof heeft het onder 1 bewezenverklaarde gekwalificeerd als ‘medeplegen van het misdrijf: van het plegen van witwassen een gewoonte maken’. Voor zover het middel opkomt tegen deze oordelen met betrekking tot de in de bewezenverklaring genoemde drie personenauto’s en het geldbedrag van € 117.451,70 kan het middel niet tot cassatie leiden op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 25 en 26.

Het oordeel van het hof dat het voorhanden hebben van de geldbedragen van € 20.000 en € 6.000 witwassen oplevert is ontoereikend gemotiveerd, aangezien uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele voorhanden hebben van deze geldbedragen doordat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst ervan. Dat de genoemde geldbedragen, zoals uit de bewijsvoering kan worden afgeleid, zijn aangetroffen in het huis van de verdachte in de binnenzak van een jas in de hal van de woning respectievelijk onder een kastje op de overloop, brengt niet mee dat de verdachte de criminele herkomst ervan heeft getracht te verbergen of te verhullen. Het middel slaagt in zoverre.

De Hoge Raad zal om redenen van doelmatigheid de verdachte alsnog vrijspreken van deze onderdelen van de tenlastelegging. Voor vernietiging van de bestreden uitspraak deswege en terugwijzing of verwijzing van de zaak voor een nieuwe behandeling bestaat onvoldoende grond, aangezien door zo een partiële vernietiging de aard en de ernst van het bewezenverklaarde in zijn geheel beschouwd niet worden aangetast.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf voor de duur van acht maanden, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

Nu de Hoge Raad geen andere dan de onder 4 genoemde grond aanwezig oordeelt waarop de bestreden uitspraak ambtshalve zou behoren te worden vernietigd, brengt hetgeen hiervoor is overwogen mee dat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze zeven maanden en twee weken, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2974

Zaaknummer: 13/03710

Wetsartikelen: 42obis Sr, 42oter Sr en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

De strafvermindering wegens overschrijding van de redelijke termijn in cassatie wordt toegepast in de samenhangende strafzaak.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Tot cassatie behoeft dit echter niet te leiden. Ook in de met deze ontnemingszaak samenhangende strafzaak, welke in cassatie aanhangig is onder nr. 13/03703, is de redelijke termijn in de cassatiefase overschreden. De compensatie tot welke de overschrijding van de redelijke termijn moet leiden, kan worden toegepast in de hoofdzaak.

Gelet hierop is er geen aanleiding om in de onderhavige zaak aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2972

Zaaknummer: 12/02861

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Door de in het bewijsmiddel genoemde verklaring van een getuige voor het bewijs te bezigen, is verdachte niet in zijn verdedigingsbelang geschaad.

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 301 lid 4 Sv een verklaring van [medeverdachte 1] tot het bewijs heeft doen strekken.

Ook indien ervan moet worden uitgegaan dat de verklaring die [medeverdachte 1] als verdachte ter terechtzitting in eerste aanleg in zijn eigen strafzaak heeft afgelegd, geen deel uitmaakt van het dossier in de onderhavige strafzaak en die verklaring ook niet ter terechtzitting in hoger beroep aan de orde is gesteld, heeft de verdachte geen rechtens te respecteren belang bij zijn klacht op grond van het volgende.

De strafzaak van de verdachte is op de terechtzitting in hoger beroep gelijktijdig, doch niet gevoegd, behandeld met de strafzaken van [medeverdachte 1] en [medeverdachte 2]. De verklaring die [medeverdachte 1] in de onderhavige zaak als getuige ter terechtzitting in hoger beroep heeft afgelegd bestaat nagenoeg geheel uit (de weergave van) de verklaring die hij als verdachte ter terechtzitting in hoger beroep heeft afgelegd. Blijkens het in 2.3 weergegeven gedeelte van die verklaring komt de inhoud daarvan naar het kennelijke – en niet onbegrijpelijke – oordeel van het hof in essentie overeen met de inhoud van de verklaring die als bewijsmiddel 63 is opgenomen. Nadat de getuige [medeverdachte 1] zijn verklaring had afgelegd, hebben de verdachte en zijn raadsman de gelegenheid gekregen opmerkingen te maken en aan de getuige vragen te stellen. Door de in bewijsmiddel 63 genoemde verklaring van [medeverdachte 1] voor het bewijs te bezigen, is de verdachte niet in zijn verdedigingsbelang geschaad.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Het andere middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn

verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van zestien maanden, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze veertien maanden en drie weken, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2969

Zaaknummer: 13/01131

Wetsartikelen: 301 Sv en 6 EVRM